

tusministeren kan nøies med eller ikke, og det
 forekommer mig rigtignok at være mildt talt
 i høi Grad besynderligt, naar Nogen vil sige:
 ja, han maa kunne gjøre det med 2000 Rbd.,
 han maa kunne gjøre det med 2400 Rbd., og
 i alt Fald kan han jo tage af de 2400 Rbd.
 saa Meget som han synes til det foreløbige
 Arbeide, og saa kan han gjøre det Øvrige for
 Resten. Det forekommer mig, at man her
 indlader sig paa en Ting, paa en i sig selv
 høist besynderlig Gaaen paa Record med Mi-
 nisteren med Hensyn til Arbeider, der ikke
 kunne maales efter den Maalestok, den ærede
 Rigsdagsmand har benyttet, og der kan vist
 ikke være nogen daarligere Maade at fremme
 en Sag paa end den, at man ligefrem binder
 Hænderne paa den, som skal fremme Sagen,
 og det mener jeg, man gjør, naar man kun
 vil indrømme Cultusministeren 2400 Rbd.;
 thi, naar han siger, at han kun kan fremme
 den med 5000 Rbd., saa kan man vel ikke
 for Alvor mene, at Ministeren, naar han
 faaer 2400 Rbd., skal tage fat paa det Ar-
 beide, som jo kun den kan have det egentlige
 Øverblik over, som veed, hvorledes Sagen for
 Diebliffet staaer, hvor langt der er rykket frem
 med de Arbeider, der allerede have fundet Sted;
 og at Arbeidet er paabegyndt, er jo ligefrem
 udtalt i Anmærkningerne til Finantsloven, idet
 den ærede Cultusminister netop der jeg troer
 beklager, at Arbeiderne ikke ere rykkede saa vidt
 frem, at han i det foregaaende Finantsaar
 har havt Brug for den bevilgede Sum. Idet
 jeg altsaa troer, at det er en daarlig Maade
 at fremme en Sag paa, at man sætter den,
 der skal fremme den, ud af Stand til at
 fremme den paa den Maade, som han anseer
 for rigtigst, saa mener jeg, at man kan gaae
 videre, man kan sige, at det bedste Middel til
 at standse Sagens Fremme er, ikke at give Mi-
 nisteren det, som han anseer fornødent. Det
 ligger ligefrem i Tingens Natur; har Mini-
 steren den Mening at ville fremme Sagen —
 og Intet berettiger os til at drage det i Tvivl
 — saa maa han have det, han anseer fornø-
 dent dertil, og, vil man nære den Tanke, at
 han ikke har en alvorlig Villie til at fremme
 et Anliggende, som vistnok maa ligge Enhver
 af os alvorligt paa Hjerte, saa vil man vist-

nok indrømme mig, at man giver ham det
 bedste Middel ihænde til at lade være at fremme
 den; thi han kan jo saa blot sige: I have jo
 ikke indrømmet mig det Beløb, som var fornø-
 dent for at gjøre det, som maatte skee, naar
 Grundlovens Bestemmelser skulde skee Fyldest.

Gram: Det er kun for at gjøre en kort
 Bemærkning, at jeg har tilladt mig at udbede
 mig Ordet. Naar nemlig den sidste ærede Taler,
 med hvis Foredrag jeg iøvrigt i Get og Alt
 samstemmer — jeg maa endog takke ham for,
 hvad han har udtalt — yttrede, at den For-
 samling, som multigviis skulde sammendales,
 ogsaa kunde komme til at forhandle om, hvor-
 ledes Kirkens dogmatiske Anliggender skulde
 ordnes, saa maa jeg udtrykkelig erklære, at
 dermed har ingen saadan Forsamling og heller
 ikke Rigsdagen Noget at bestille (So! —
 Casse: Maa jeg bede om Ordet!). I saa
 Henseende staae vi paa den augsburgske Con-
 fessions Grundvold, og den alene have vi at
 holde os til, og have ikke heri Noget med
 nogen Forsamling at bestille. Den Forsam-
 ling, hvorom her er Tale, har ene og alene
 at gjøre med Forslag til Ordningen af Kir-
 kens Forhold til Staten og ikke paa nogen
 Maade med Kirkens indre Anliggender.

Casse: Jeg erindrer rigtignok ikke saa
 aldeles nøie den Forbindelse, hvori mine Ord
 faldt, men jeg troer, at de let ville kunne kla-
 res. En Kirkeforsamling kan jo enten tages
 i den Betydning, at den repræsenterer Kirken,
 saaledes at dens Udtalelser skulde ansees som
 det eneste rette Udtryk af dens Villie, eller og-
 saa kan den være kommen sammen, for kun at
 afgive Betænkning over det Samme forelagte
 Forslag og hvad dermed staaer i Forbindelse.
 Har jeg altsaa brugt det Udtryk, at Kirkens
 dogmatiske Forhold skulde ordnes, saa har det
 alene været Meningen, at der alligevel kan
 blive Spørgsmaal om at komme til at berøre,
 hvad der ligger paa det dogmatiske Gebeet,
 idet vistnok den ærede Taler vil give mig Ret
 i, at netop, hvad der henhører under det Li-
 turgiske, kan komme til at berøre Noget af
 det Dogmatiske. Jeg troer altsaa, at mine
 Uttringer ikke have været af den Natur, at de
 kunne berettigge den gjorte Bemærkning. Have
 de været af den Bessaffenhed, saa maa det